

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

Utkommer den 1 och 15 i varje månad

15 Febr. 1914

Redaktion:
WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL

N:r 4. Årg. 32

Missionsbön.

Låt utgå, o Herre, ditt frälsande ord,
Dit är det i världen ej hunnit,
Och samla allt flere därmed till den hjord,
Som du uti vildmarken funnit
Och fört till de grönskande ängar!

Låt ljuset gå upp över skuggornas land
Och mörkret och vantron förjaga,
Att fridsfurstens själva på den bloddränkta strand
Må fram i sin segerskrud draga
Och stilla all toedräkt på jorden.

Ja, stilla den evighetstörst, som jämväl
I hedningens hjärta sig röjer,
När ofta hans arma, försmäktande själ
I ångest och fruktan sig böjer
För gudar, som ej kunna hjälpa.

Drag fram ibland folken, o Herre, drag fram
Att väg för ditt rike bereda,
Och giv dem en blick på det dyra Guds Lamm,
Som burit vår skuld och vår sveda
Och vunnit en evig förlossning!

L. S.

En hälsning från Alaska.

Av missionsföreståndaren E. G. Hjerpe i Chicago.

Från Missionsförbundets gamla missionsfält i Alaska, vilket sedermera övertogs av Sv. Evang. Missionsförbundet i Amerika, har nämnda förbunds föreståndare, pastor E. G. Hjerpe, som nyligen hemkommit från en inspektionsresa därstädes, sänt oss följande hälsning.

Genom Missionsförbundet skall jag bedja att till missionens vänner i Sverige få framföra en hälsning från våra missionsstationer i norra och södra Alaska. Vad som särskilt föranleder mig därtill är, att då jag under sensommaren och hösten var däruppe på en inspektionsresa och en söndag höll ett missionsföredrag i Unalakleet samt därvid omnämnde det missionssällskap, nämligen Missionsförbundet i Sverige, som först tänkt på detta folk med missionärer, uttalade de församlade en önskan att till detta missionssällskap få sända en hjärtlig och varm tack-samhetskälsning och på samma gång tillönska det Guds rika nåd, frid och välsignelse. Mottagen sålunda härmed denna hälsning från dessa eskimåvänner och även en liknande från Yakutat i södra Alaska, där jag senare var på besök och varest våra vänner även bådo om sin hälsning. Kommen också ihåg dem och verksamheten i Alaska i edra böner till Gud!

Det är nu över 26 år, sedan Förbundet i Sverige sände ut missionär A. E. Karlsson och Adolf Lydell att upptaga missionsverksamhet bland detta folk. Lydell stannade i Södra Alaska bland indianer, och Karlsson reste till norra Alaska och började verksamhet i Unalakleet bland eskimåer. Efter ett par år övertog Missionsförbundet i Amerika denna mission. Arbetet har alltsedan cavbrutet fortgått på dessa platser. En ny missionsstation vid Golovin i norra Alaska har också öppnats.

Men huru annorlunda var det icke på den tiden mot nu? Bland infödingarne rådde det tjockaste mörker och den största okunnighet. Man kan säga,

att dessa infödingar stodo på en synnerligen låg nivå. Deras bostäder utgjordes av s. k. »igloos» eller jordkullor, och, såsom missionär Karlsson en gång uttryckte sig om dem: »de sågo ut som smörjiga oljesäckar på två ben med en svans av en hund eller räv eller varg fästad på ryggen!» De voro okunniga om Gud och snart sagt allting annat utom det lilla område de rörde sig på och kämpade under de mest brydsamma omständigheter för sin ömkliga tillvaro. Men vem tänkte på och brydde sig om den stackars eskimåen, där han dvaldes i sin jordkula eller strövade omkring utefter de kalla och oroliga stränderna av Bering Sea för att i vatten eller på land finna något att livnära sig och de sina med? Just ingen. Det är först på de senare 25 à 30 åren, som dessa infödingar blivit föremål för någon människovänlig och hjälpsam uppmärksamhet, och därvid har den kristna missionen gått i spetsen.

Under dessa år ha, Gud vare lov, flera missionssällskap hittat vägen upp till Alaska och bedriva nu mission där både bland eskimåer och indianer. Därjämte har Förenta Staternas regering också på de senare åren fått till stånd publika skolor i omkring 80 olika byar utefter kusten och inne i landet. Förutom den ryska katolska kyrkan och presbyteriansamfundet är Missionsförbundet i Amerika bland de äldsta missionssällskapen däruppe.

Att bedriva mission i Alaska är ingen lätt sak. Överallt har hednamissionen att bekämpa och övervinna stora svårigheter, och detta är icke minst förhållandet bland eskimåer och indianer. Dit hör bland annat, att eskimåerna

äro utströdda på ett vidsträckt område och uppdelade i små byar på 25, 50 och 100 mils avstånd från varandra. Därtill kommer brist på vägar och samfärdsmedel. Det enda kommunikationsmedel, som om sommaren står till buds, är båtar. Men större ångbåtar, som ha sina turer på norra Alaska, lägga endast till vid större platser, där det finnes vit befolkning. Om man sålunda skall till eskimåbyarna, måste det ske med mindre båtar, och detta är under storm och svårt väder förenat med stor risk. Vintertiden sker samfärdseln medelst slädar och hundspann, men även det är, då snöstormar rasa, förenat med stora svårigheter och livsfara. Numera har visserligen regeringen för postbefordringens skull, vilken också sker medelst hundar, satt upp vägmärken eller stakat s. k. »trails» genom att på vissa avstånd slå ned järnrör i jorden och i deras topp sätta plåtflaggor, vilka vid snöstorm kunna höras, om posterna ock icke kunna ses. Detta är ju någon hjälp. Sedan kommer det hårda klimatet med sina långa vintrar. Man kan av allt detta förstå, huru missionen med sin verksamhet måste röra sig på små och begränsade områden. Men den allra största svårigheten såväl för mission som civilisation bland detta folk är den stora okunnigheten samt det invecklade och i en mångfald dialekter uppdelade språket. All mission och undervisning måste bedrivas på engelska genom tolk. Understundom måste missionärerna på samma gång begagna två tolkar för att kunna nå alla med sitt budskap.

Dessa svårigheter i språkligt avseende samt den ringa befolkningen på varje plats äro orsaken till att eskimåen och indianen ännu icke ha en bibel på sina egna språk, och det troliga är, att de aldrig få någon. De

ha ingen slags litteratur, icke ens en sångbok eller traktat.

Men i trots av dessa svårigheter och många andra i olika avseenden har missionen under dessa 25 år vunnit mycken framgång och kröntes med härliga segrar. Först och främst ha ganska många blivit omvända till den levande Guden och kunna nu i ande och sanning tillbedja honom. De hava också ganska bra bostäder och leva ett bättre och lyckligare samhällsliv. De få gå i kyrka varje söndag och höra Guds ords predikan, och deras barn gå i söndagsskola och även i vardagsskola, där de få lära sig läsa, skriva och många andra nyttiga saker. De äro genom kristendomen befriade från många slaviska och hedniska vidskepelser. Det är med ett ord, såsom missionär Karlsson vid ett tillfälle skrev om dem: »De ha blivit nya människor i både inre och yttre bemärkelse.» Detta kom livligt för mina tankar, då jag var med om ett dubbelbröllop. Brudarna voro klädda i vita, fina klädningar och männen vid deras sida i stärkskjorta, krage och sidenhalsduk och för övrigt i snygga kostymer. De hade också ett följe av brudtärnor och marskalkar, så att man för en stund kunde tro sig vara mitt inne i civilisationen.

Detta vittnar om, vad missionen med Jesu Kristi evangelium kunnat uträtta bland ett annars så lågt stående folk. Det bör också uppmuntra alla sanna missionsvänner, vilka med medel och förböner understödja arbetet. Gud välsigne Eder alla, missionsvänner hemma i Sverige! Låtom oss hålla ut i tron på vår Frälsare och vara orubbliga och överflödande i Herrens verk alltid, vetande, att vårt arbete icke är fåfängt i Herren. En hjärtlig hälsning! Gud med oss.

»Deras ljud har utgått över hela jorden och deras ord till världens ändar» Rom. 10: 18.

De pågående missionskurserna. | Såsom varit tillkännagivet i föregående nummer av vår missionstidning, ha vi under denna månad anordnat missionskurser på olika platser inom södra och mellersta Sverige. Sammanlagt komma kurser att hållas på icke mindre än 17 platser. Från några av dessa, där kurser redan hållits, ha vi haft mycket goda underrättelser. Intresset för kurserna har varit mycket stort, och vi hoppas, att de må lämna en god behållning i form av ökat intresse för missionen icke endast för stunden utan även för framtiden.

* * *

Ny församlings-tjänarinnekurs. | Styrelsen beslöt på sitt senaste sammanträde att även under instundande höst anordna en kurs för församlingstjänarinnor. Kursen kommer naturligtvis att hållas i Rättvik i den nya byggnad, som där blivit uppförd delvis med hänsyn till dessa kurser. Den börjar den 1 september och kommer att fortgå till den 18 december. Närmare upplysningar om deltagande i kurserna lämnas i särskilt prospekt från Svenska Missionsförbundets Expedition.

* * *

Missionärer på besök i hemlandet. | Det är nu över 10 år sedan missionär *Nyman* i Petersburg besökte Sverige. Styrelsen har därför beviljat honom och hans familj tillstånd att under instundande sommar besöka Sverige. Fru *Nyman* har nämligen i många år varit ganska klen och är därför i stort behov såväl av läkarevård som ombyte av klimat. De komma antagligen till Stockholm före

årsmötet och stanna sedan till i slutet av augusti månad. Missionär *Nyman* kommer naturligtvis att i likhet med andra missionärer göra några mindre predikoresor den tid, då sommarmötena pågå. |

* * *

Post till missionsfälten. | Till ledning för dem, som sända brev till våra missionärer, bedja vi få meddela följande:

Till Kongo avgår post var tredje vecka. Den medföljer ångare, som avgår från Antwerpen var tredje torsdag. Den nu närmaste går den 19 februari, de följande den 12 mars, 2 april, 23 april, 14 maj o. s. v. Från Sverige böra brev avsändas helst fyra eller fem dagar tidigare och *allra senast* (för mellersta och södra Sverige) den föregående måndagen.

Brev till Kongo ta vanligen en tid av 4 veckor, innan de nå fram till stationerna inne i landet.

Till Kina avgår post varje vecka. Alla brev sändas lämpligast över Sibirien och böra för den skull märkas »*via Sibirien*». Ett brev från Sverige till Central Kina tar den vägen en tid av endast 18 à 20 dygn. Brev postas i Sverige varje lördag.

Till Ost-Turkestan avgår post två gånger i veckan. Breven ta en tid av 3 veckor, innan de nå Kaschgar.

Postportot till alla utrikes orter är 20 öre för 20 gram och sedan 10 öre för varje 20 gram däröver.

Skriv alltid tydligt namn och tydlig adress.

* * *

Bra gjort. | En av våra prenumerant-samlare i en provins, som annars är ansedd för att vara i andligt avseende efterbliven, skriver bland annat:

»Här finnes ej ett hem, anslutet till församlingen som medlemmar eller vänner, där ej en eller flera av våra missionstidningar äro inkomna. Dithän borde vi komma överallt i Svenska

Missionsförbundets vänners hem! Då skulle upplagorna stiga med flere tusen exemplar. Måtte så ske!»

Ja, vi önska, att det måtte kunna sägas så från många håll.

* * *

Olika sätt | I föregående nummer av att giva. | vår tidning intogo vi en uppsats av »En ringa förbundsmedlem» rörande givande åt Herren. Sedan dess ha vi fått mottaga ytterligare ett par synnerligen intressanta och värdefulla inlägg i denna fråga, vilka vi med glädje bereda rum för i våra spalter. Något bestämt resultat kunna vi naturligtvis i denna fråga icke komma till. Det kan således aldrig bli någon för alla gällande regel. Alla gåvor åt Herren äro frivilliga, och vi tro, att missionens sak bäst och lyckligast befrämjas genom att hålla på denna frivillighetsprincip. Men det finnes säkert många enskilda missionsvännar, som i dessa inlägg få ett gott uppslag till ett planmässigt givande

för Herren. Alla erfarenheter, som gjorts på detta område både inom vårt land och i vida kretsar därutöver, ha bekräftat, att ett sådant regelbundet givande är av ofantligt stor betydelse. Det lämnar icke endast ett överraskande gott resultat i det, att de många små bäckarna till slut bilda en stor flod, utan regelbundet givande har också för givarne varit av stor andlig välsignelse. Vi bedja därför att på detta sätt få fästa uppmärksamheten på dessa uppslag och inlägg.

* * *

Den 7 och 8 mars firar Uppsala Studentmissionsförening sin 30-års högtid. Flera framstående missionstalare komma att medverka. Alla f. d. medlemmar inbjudas att delta. Anmälan om deltagande torde i och för anskaffande av rum snarast möjligt insändas till föreningens ordförande: *Teol. Stud. Sigfrid Eriksson, Odensgatan 12 B, Uppsala.*

Missionsföreningar och friförsamlingar befriade från skatt.

Särskilt under senare år, sedan den nya skatteförordningen utkom, har det rått mycken ovisshet om, huruvida missionsföreningar och friförsamlingar vore skattskyldiga eller icke. På flera platser i landet ha de blivit taxerade och även måst betala skatt, på andra platser icke. Tolkningen av den nya förordningen har således varit mycket olika.

Då nu tiden för deklarerering och taxering är inne, anse vi oss böra meddela, att det nu finnes prejudikat, »givet i Regeringsrätten den 17 oktober 1912», att friförsamlingarna äro,

såsom! fromma stiftelser betraktade, »från utgörande av inkomstbevällning samt inkomst- och förmögenhetsskatt frikallade».

I de fall, där en friförsamling, trots Kungl. Maj:ts utslag, blir taxerad, bör dess styrelse icke försumma att hos vederbörande myndighet anföra besvär med åberopande av omnämnda prejudikat.

Avskrift av Regeringsrättens utslag jämte anvisning på de handlingar, som behövas vid klagomåls anförande, finnas att få på Svenska Missionsförbundets expedition mot insändande av 30 öre i frimärken.

Från vår yttre mission.

Vad han kunde, det gjorde han.

Av alla skolgossar, som jag sett gå och komma här under årens lopp, har ingen varit ynkligare att skåda än Niamba. Liten till växten, utmärglad, sårig och full av jordloppor, vilka nästan åto upp hans tår, var han en typisk bild av ett moderlöst kongobarn. Såväl han som hans äldre broder voro oförmögna till strängare arbete, och därför fingo de vara här vid stationen och förrätta varjehanda småsysslor såsom att se efter hönsen, gräva potatis och ränsa i köksträdgården. I ersättning därför finge de, vad de behövde för sin existens.

Niamba kom tidigt i skolan, där han gjorde goda framsteg, ty han var begåvad med ett gott läshuvud. Under tiden, som gossarna voro här, dog den äldre brodern, och lille Niamba stod alldeles ensam i världen. Under vistelsen vid missionsstationen, där han måste hålla sig ren och snygg samt fick äta sig mätt, förändrades hans hälsotillstånd mycket till det bättre, och han började se ganska hygglig ut.

Efter skoltidens slut återvände Niamba till sin fäderneby, där han försörjde sig med att fånga råttor och fisk, som han sedan sålde eller bytte bort mot andra livsförnödenheter. Jag hade ej sett honom på en lång tid, så att han nästan gått ur mitt minne, då jag helt oförmodat blev påmind om honom. Det var för några veckor sedan, då två nya gossar kommo till söndagsskolan. De hade nyss förut kommit hem från kakao- och gummiplantagerna vid Kiniatu.

Efter skolans slut följde de med mig och voro mycket ivriga att berätta

om allt möjligt nytt, som de sett på den främmande platsen.

»Gingo ni i söndagsskolan även där?» frågade jag.

»O, nej. De vita där äro ej lika Er, de dricka palmvin och gifta sig med svarta kvinnor. Guds ord känna de icke.»

»Och ni ha ej hört något Guds ord under tiden, som ni varit där?»

»Jo, Niamba läste bibeln för oss var kväll och bad till Gud samt lärde oss sjunga sånger.»

»Vilken Niamba? Inte var det väl han från Kinanga, som förr bodde här?»

»Jo, just han. Han är därefter på arbete, och så verkar han för Guds rike på samma gång. Varje söndag söker han samla folket omkring Guds ord, och du må tro, att han utlägger det med en sådan kraft, att till och med de gamla gärna gå och höra honom. Några av de andra gossarna, som älska Gud, följa hans exempel och vittna om sin Frälsare.»

Huru förvånad och glad blev jag ej över att få höra detta!

Vem skulle ha trott detta om den lille försagde Niamba?

Det är den gamla historien om de i världen ringa och föraktade, som Gud utvalt till sina redskap.

Mina böner följa honom i hans arbete. Även du vill ju bedja för honom, att han må få skörda välsignelse av sina bemödanden att sprida ljus, där mörkret råder?

Kingoyi den 29 nov. 1913.

Signe Walder.

**Glöm ej missionärerna
i dina böner!**

Wuchang den 25 nov. 1913.

Kära missionsvänner!

*»Hans nåd är väldig över oss
och Herrens sanning varar i evig-
het!»*

När tåget rusade fram genom Kinas bygder och förde oss allt närmare vårt mål, kunde man knappast få klart för sig, att nästan två världsdelar hade korsats på de få dagar, som förflutit, sedan vi lämnade Sverige, och att de älskade och välkända bygderna förbytts i fullkomligt främmande. Nyss hade vi varit tillsammans med de kära där hemma, nyss hade vi tryckt så många vänners händer till avsked! Men vi voro verkligen i Kina — det Kina, dit våra tankar så ofta gått. Snart möttes vi åter av en svensk fläkt, nämligen när vi fingo höra det äkta svenska »välkomna» från kamraterna här ute.

Härmed vill jag nu sända ett varmt tack till alla dem, som jag haft förmånen lära känna och vilkas kärlek jag fått röna.

Mina kamrater fingo fortsätta härifrån till sina stationer, men jag måste dröja här någon tid, emedan smittkopporna härja i Macheng och t. o. m. ha trängt in på stationen, så att Wennborgs lilla flicka insjuknat. Hon är dock nu långt på bättringsvägen. Då det så gavs tillfälle att få se vår station i Hwangchow, reste jag dit ned på några dagar. Medan jag var där, blev jag erbjuden att få följa bröderna Tonnér och Cederlöf till utstationen i Hsiapaho, där de skulle sätta in fönsterglas i det nya kapellet. Tanken på boken och det nya språket gjorde mig tveksam, men frestelsen var för stark. Naturligtvis fick boken också följa med. Jag vill nu omtala något från denna färd.

Vi reste på morgonen i en roddbåt uppför Yangtsefloden och voro efter några timmars färd vid målet, en stad med mycket folk och ganska rörligt affärliv. Så snart vi kommit upp till kapellet, började vi arbetet med att skära glas och kitt. Allt gick bra den dagen och ett gott stycke på nästa, men rätt vad det var, hade vi förlorat diamanten och kunde inte skära mer glas. Då var intet annat att göra än sluta, ty någon diamant fanns inte att få i staden. Vi sökte nu snygga upp oss för att först spisa kinesmiddag hos evangelisten Fu och sedan resa till en by i närheten på — bröllop. Att vi skulle vara med på bröllop, visste vi inte vid avresan, ty det hade varit meningen, att detta skulle bli senare. Varken brud eller brudgum tillhöra församlingen, men som brudgummens fader gör det, önskade han, att broder Tonnér skulle viga de unga.

Sedan vi spiset middag, höllo fruarna Nilson och Tonnér, som voro inbjudna till bröllopet och nyss anlant, ett talrikt besökt möte för kvinnor. Och under tiden gingo vi ut i staden för att sälja böcker. Snart voro vi omgivna av en skara människor. Många köpte evangelier, och i synnerhet tycktes gossarna gärna vilja bli ägare av sådana. Där var t. o. m. en parvel, som grät, för att han inte fick en bok. Under vår vandring kommo vi till ett stort avgudatempel, där fem stora avgudar med förgyllda ansikten voro uppställda. Här passade broder Tonnér på att framhålla det oriktiga i avgudadyrkan för några kineser, som voro därinne. En man erkände villigt sanningen i T:s ord och var så intresserad, att han följde efter oss, då vi gingo därifrån.

Men tiden svann hastigt, och vi måste bege oss till byn på andra sidan floden, där bröllopgården låg. En stor människoskara följde oss ned till flodstranden — säkert mycket större, än om vi varit endast män, ty det är inte ofta de se en utländsk kvinna i denna stad. När vi närmade oss land-

stigningsplatsen, fingo vi se tre flaggor vaja vid den gård, vi skulle till. Det var två kinesiska och en — svensk. Vi blevo verkligen angenämt överraskade och kunde knappast låta bli att hälsa vår kära flagga med handklappningar. Då vi kommo närmare, hälsades vi genom avfyrandet av en sorts smällare. Högtidsrummet, som vi bjödos att stiga in i, var kanske något prydligare än i vardagslag genom de många »scrolls», långa papper med kinesiska skrivtecken på, de fyra stora lyktorna i taket och de stora röda ljusen, som stodo på ett bord. De flesta av dessa »scrolls» voro troligen bröllopsgåvor och voro nu upphängda på väggarna. Matbordet var utan duk, och våra hattar fingo sin plats längst fram i rummet på ett bord, som om de varit prydnader.

Att berätta om festmåltiden skulle endast bli den gamla historien om de många rätterna, serverade i skålar, som vi allesamman fingo fiska ur med våra pinnar, och den kinesiska artigheteten m. m. Tur var det i alla fall, att det inte var den allra första gången vi prövade pinnarna, ty där voro många åskådare. En hel del folk från byn kom för att se på och nöjde sig inte med att stå utanför utan kom ända in till oss.

Medan vi väntade på brudens ankomst, passade broder Tonnér och evangelisten på att tala till folket. Och de lyssnade med både öron och ögon, och många framställde frågor. På det sättet fingo vi missionsmöte mitt i bröllopet. Många hade säkerligen hört mycket litet om vår Gud, om ens något.

Slutligen kom bruden, och hon hälsades med en riktig salva av »smällare». Bärstolen fördes ända in i rummet, där vi voro. Enligt gammal sed är dörren till denna förseglad under färd från brudens hem, och det är brudgummen, som skall bryta inseglet. När han hade gjort detta, fördes den beslöjade bruden fram till en stol vid brudgummens sida, och vigselakten

tog sin början. I bortre delen av rummet höjde sig den packade folkhopan ända upp till taket, så att det såg ut ungefär som på en fylld läktare. De stego upp på vad de kunde få fatt i och hängde på varandra för att kunna se så bra som möjligt.

Det var skönt att höra »våra» sånger uppstämmas och ordet om »vår» Gud läsas på denna plats. Under vigseln gick allt bra, ända till dess brudgummen, enligt sed, skulle göra en bugning mot bruden. Han blygdes visst för att göra detta och hade så när lämnat rummet. Man lyckades dock förmå honom till att göra, vad på honom ankom. Efter vigseln fördes bruden in i sin mans rum, där den äkta mannen befriade henne från slöjan med ett — betsmän. Innan vi sade farväl, gingo vi in och lyckönskade det unga paret.

Det var ganska sent på kvällen, då vi anträdde hemresan. Månen sken klart och tusende stjärnor tindrade — samma måne och samma stjärnor, som synas där hemma i Sverige — när vi gled fram på Yangtse's gula vatten. I hjärtat bodde fröjd och frid, därför att Herrens nåd varit väldig över oss och hans sanning, som varar i evighet, blivit oss given, så att vi fått gå till Kinas folk med densamma.

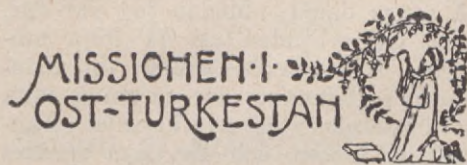
Må Herren välsigna både det talade och skrivna ordet, som blev givet åt folket i denna bygd under den dagen.

Bedjen för oss och detta stora folk!

Med varma fridshälsningar,

Eder tillgivne

Karl Gideon.

En hälsning från Jarkend.

Nedanstående hälsning medförde syster Stina Mårtensson, då hon i oktober

återkom till hemlandet från en sex-årig vistelse i Ost-Turkestan. Den är skriven av en omvänd muhammedan i staden Jarkend. Mannen döptes i januari månad 1913. Han har för detta steg fått utstå mycken förföljelse av sina grannar men under allt visat sig ståndaktig. Då jag besökte Jarkend, var jag jämte de andra missionärerna inbjuden till hans hem mitt inne i staden. Vi blevo vid besöket bjudna på middag. På återvägen därifrån uttryckte jag till broder Oscar Andersson min undran över, vad detta besök skulle ha för obehagliga följder för vår värd. Då svarade han: »Åh, den mannen har fått utstå så mycken förföljelse förut, att detta icke kan skada honom!»

W. S—m.

Från Jesu Kristi tjänare till alla den kristna församlingens högt aktade medlemmar.

Den ringe brodern i Kristus, Emin Akhon, tillönskar Eder frid utan gräns och en ousäglig välsignelse!

Min önskan är framför allt, att tack-sägelse och lov må tillkomma Gud, den Högste, därför att jag, ringe och fattige, genom Guds hjälp och Kristi kallelse för ett år sedan fann nåd och blev döpt samt av hela mitt hjärta blev en kristen. Jag är på grund härav obeskrivligt lycklig.

I mitt hjärta bor nu en brinnande längtan att få se de i Edert land boende älskliga och ärade bröderna. Då emellertid ej tillfälle gives för mig att få se Edra ansikten, sänder jag Eder detta meddelande och hoppas på Edert välvilliga mottagande därav. Min bön till Eder och min vädjan är den, att I alltid måtten vara barmhärtiga och bedja till Kristus för Eder ringe tjänare, ty jag har att utstå många svårigheter, därför att jag börjat vandra på den levande Gudens väg. Men då Gud giver kraft, må trångmål komma. Jag skall under tålmod förbliva på Guds väg. Det är mitt fasta beslut.

Jag beder alltid i mina böner till Kristus för mitt folks frälsning.

Frid!

September 1913.

Jarkend den 23 nov. 1913.

Kära missionsvänner!

Eder Fader vet, vad I behöven.
Matt. 6: 8.

En lång tid har svunnit, sedan jag sist genom tidningen lät höra av mig.

Varje dag har nog av strider men ock av glädje och uppmuntran. Vår Fader vet, vad vi behöva, och giver tillräckligt för våra behov.

Arbetet går sin jämna gång. Skolbarnen komma flitigt till skolan och älska densamma. Många av dem lova gott för framtiden.

Vi ha nu haft besök av missionssekreterare Sjöholm, vilket glädde oss mycket. Besöket var dock alltför kort, men vi få vara glada över vad som varit. De troende och barnen här voro synnerligen glada över hans besök. De trodde ej, att en sådan stor man skulle vilja gästa deras hus, varför hans påhälsningar gjorde dem mycket förvånade. Vår lärare sade en dag för inte länge sedan till mig: »Ert folk är ej likt vårt.» Han förstod, att kristendomen åstadkommit detta, och önskade, att även detta folk skulle omfattas densamma och bliva verkliga kristna.

Arbetet ibland detta folket är hårt. De tycka sig ha det bra som de ha och önska ej något bättre — dock ej alla. Många finnas, som se och förstå skillnaden, men som ändå av rädsla för andra stanna kvar i sin okunnighet. Dock skall det nog ej alltid förbliva så. Vi ha även ljuspunkter. Barnen äro vårt framtidshopp. Många gånger, då jag läser med de små barnen de bibliska berättelserna, säga de: »Det finns så mycket synd och elände i detta land; när vi bliva stora, vilja vi

De på missionsstationen i Jarkend upptagna barnen.

bliva kristna.» Det är både glädjande och uppmuntrande att höra dem säga så. Vi veta, att barnahjärtat är mycket mottagligt för intryck, och det, som sås där, skall säkert i sinom tid spira upp och bära frukt.

Nu vill jag för missionsvännerna presentera våra på stationen upptagna barn. Som synes ha barnen, sedan jag sist presenterade dem, förökats rätt betydligt. Vi hade förut endast fyra flickor; nu ha vi utom dessa fem gossar i åldern mellan 9—15 år samt en liten gosse, som är något över två år. En gosse, som ej är med på kortet, kom hit under tiden Sjöholm var här, och vi ha ännu ej bestämt, om han skall stanna kvar, men köra bort honom kunna vi ej. Vill han arbeta och arta sig väl, kommer han nog att få stanna. Han är omkring 15 år. Tvååringen är född på stationen. Hans moder är ock här och

sköter barnens hushåll m. m. Vi äro glada, att vi ha henne, ty hon är pålitlig och snäll, och sådana är det ej gott om här i landet. Hon har intet underhåll, utan får vad hon behöver av oss. Om därför någon av missionsvännerna vilja tänka på henne med en liten gåva som uppmuntran, skulle hon bliva synnerligen glad. Hennes namn är Haschie-khan, och hon är mellan 18—19 år gammal. Hon har varit på stationen, alltsedan jag kom hit ut.

Alla flickorna ha underhållare i Sverige, men gossarne ha ännu inga. Förening eller enskild, se på dem noga och utvälj någon av dem! Underhållet, som är 70 kr. pr år, sändes till Missionsförbundets Expedition. I skolen ej behöva ångra eder, ty Gud skall löna eder, och vi hoppas även, att barnen skola bringa eder glädje, i det de tillväxa och bliva till nytta och väl-

En turkisk och två armeniska gossar. De senare på hästen.

signelse härute. »Vad I haven gjort en enda av dessa minsta, det haven I gjort mig», och »den, som mottager ett enda barn i mitt namn, han mottager mig», säger Jesus själv. Dessa språk ha varit mig till hjälp och uppmuntran i mitt arbete bland de små härute.

Det skulle vara mycket glädjande, om de, som underhålla flickorna, någon gång genom brev eller någon gåva ville komma ihåg dem. De sätta stort värde därpå, och de skulle på så sätt även komma eder närmare. Våra vänner i Lund ha varje år till julen kommit ihåg sin flicka och därigenom

berett henne mycken glädje. Ständigt talar hon om sina vänner i Sverige, fast hon ej sett någon av dem. De andra barnen fråga så ofta: »Är det ingen i edert land, som tänker på oss?»

Emellertid vill jag till alla, som arbeta för oss, våra barn och vår verksamhet i allmänhet framföra ett hjärtligt tack. Gud välsigne och löne eder alla i edert kärleksarbete.

Med innerliga hälsningar till alla vänner landet runt, kända och okända, från

Eder tillgivna
Gerda Andersson.

Märkliga uttalanden om missionen.

Ur Lunds Missionstidnings januari-nummer anföra vi följande:

För så vitt man kan döma en stor livsrörelses betydelse efter den uppmärksamhet den tilldrager sig i den offentliga och enskilda diskussionen, så skulle missionen redan på denna grund ha rätt att uppskattas såsom en av de märkligaste företeelserna i nutiden. Man går den ej längre likgiltigt förbi. Dess motståndare finna det ej längre möjligt att avvisa den endast med hänfulla tillmälen eller en föraktlig axelryckning. Och den förbittring och den harm, som den ännu alltjämt uppväcker hos många, är på sitt sätt ett vittnesbörd om att den ej är så obetydlig, som man vill låta påskina. I dagspressen och litteraturen, i offentliga uttalanden och privata diskussioner finna vi missionen omtalad och debatterad; ofta förlöjligad och underskattad men ofta erkänd och uppskattad, låt vara att detta erkännande ej alltid utgår från det väsentliga i missionsarbetet, dess religiösa sida. Nåväl, allt detta vittnar nu om ått missionen i den allmänna utvecklingen hunnit fram till en fast position, från vilken den ej mera låter sig undantränga. Och i detta faktum ha vi rätt att söka stöd

och uppmuntran för dem, som redan länge varit missionens vänner eller stått i missionens tjänst. Och särskilt må vi ta fasta på de erkännande uttalanden, som komma från personer, vilka allvarligt bemödat sig om att tränga in i missionsarbetets art och villkor, dess ställning och allmänna uppgift. Man kan visserligen säga, att missionen ej *behöver* detta; och det är ju i viss mening sant. Men är det å andra sidan ej så, att t. ex. missionsarbetaren därute kan känna sig både innerligt tacksam och uppmuntrad, då han finner, att det arbete, som är honom personligen så dyrbart, får sin tillbörliga värdering bland dem, som stå utanför som skarpa kritiska iakttagare och vid sitt kritiska studium kommit till en hög uppskattning av missionens insatser? Jo, förvisso, nog kan arbetslusten och arbetsglädjen bliva större, när man går till arbetet i det medvetandet, att förtroendet för detsamma i hemlandet växer och att namnet missionär nu ofta nämnes med sympati och aktning bland särskilt de mera bildade, som hittills i regeln stått oförstående och främmande.

Dessa våra reflexioner ha närmast föranletts av tvenne märkliga uttalan-

den från senaste tid om missionens betydelse. Det ena torde många av våra läsare redan ha observerat. Det var vår frejdade historiker professor Hjärne, som på senaste Nobelfesten den 10 dec. i sitt föredrag om den indiske Nobelpristagaren gav det mest oförbehållsamma och ampla erkännande åt missionens betydelse. Låt oss ett ögonblick tänka oss in i denna situation! Vårt lands erkänt främste nu levande historiker, en man med europeisk ryktbarhet, talar om missionen såsom en av nutidens märkligaste företeelser inför ett auditorium, bestående till stor del av lysande och framstående representanter för svensk vetenskap och kultur i allmänhet! Situationen saknar motstycke i vårt land; den säger åtskilligt om missionens utveckling, och den hade måhända varit otänkbar för blott en 10 år sedan.

Låt oss då lyssna till prof. Hjärnes uttalande (bär anfört enligt referat i Stockholms Dagblad den 11 dec.).

»Om förutsättningarna för denna (d. v. s. Nobelpristagaren Rabindra Nath Tagores) ingalunda exotiska utan i sanning allmänt mänskliga poesis uppenbarelse inom vår synkrets torde framtiden få mer att förtälja än vad som nu står oss till buds. Så mycket veta vi dock, att dessa förutsättningar bottna djupt i det utjämningsarbete emellan länge sins emellan avsöndrade odlingsvärldar, som bildar framför allting annat vårt eget tidevarvs utpräglade sårmarke och största uppgift. Detta arbetes innersta väsen avslöjas renast och klarast av den kristna världsmissionen, vars betydelse och inflytande, även i det ännu fördolda, även där intet eller motvilligt erkännande röjes, en kommande hävdaforskning skall veta att bättre uppskatta än nu för tiden ofta förmenas. Ej minst för den poetiska ingivelsen öppnas sålunda nya och friska källsprång, de månne blandas eller ej med främmande utsöndring, spåras till sitt rätta upphov eller härledas ur drömda djup. Särskilt för folkspråkens nydaning eller frigörelse

från den förkonstlade traditionens fjätt-rar och alltså tillika för deras förmåga att uppbära en otvungen och levande poesi har den kristna förkunnelsen mångenstädes givit de första bestämmande uppslagen.

Även i Indien, där många folkspråk tidigt vunnit litterär användning och stadga i samband med religiösa väckelser men lika ofta stelnat igen under det förnyade traditionstrycket, har den kristna missionen verkat som en förnyande kraft vida utöver de formliga omvändelsernas framsteg. Det senaste århundradets kamp emellan de levande tungomålen och det helgade fornspråket om makten över de framväxande nya litteraturerna skulle ha ställt sig mycket annorlunda, om ej de förra funnit stöd i de självuppoftande missionärernas förarbeten.»

Det andra omdömet om missionen, som vi i detta sammanhang vilja framdraga, är hämtat från ett nyutkommet arbete »Det nya Kina» av den kände svensken Erik Nyström, vilken i ett tiotal år verkat som universitetslärare i Kina. Professor Nyström visar sig i sitt arbete vara en grundlig kännare av Kina, och hans bok har också med många lovord mottagits av kritiken. Han har en öppen blick för missionens fel och brister, och han understryker på grund av egna erfarenheter kravet på att till missionsarbetet uttagas endast »goda, bildade och verkligt kristliga personligheter». Denna hans allmänna kritiska ställning ger så mycket större vikt åt hans gynnsamma omdömen om missionsarbetet. Han har ej mycken respekt för dessa gottköpskritici, vilkas uttalanden om missionsarbetet ofta utgöra den grumliga källa, ur vilken västerländska pressorgan hämta sin »missionskunskap». Han gycklar obarmhärtigt med dessa herrar, som »sitta därnere i kuststäderna eller snudda förbi Kinas kust på sina ångbåtar». I fråga om förhållandet i det inre röja de ofta en »nattsvarit okunighet».

Författaren anför ett betecknande

exempel från ett samtal med en av dessa »kännare». Man kom att tala om den stora provinsen Shansi (namnet är ju välbekant för var och en som, om än aldrig så litet, sysslut med kinesiska förhållanden) och vederbörande yttrade då: »Shansi, ja det ligger ju någonstans uppåt floden?!»

Och författaren finner dem överhuvud »oskickliga att bedöma dels de frågor, som yppa sig i folkets liv, dels den verksamhet, som missionärerna representera».

Författaren har nu själv kommit i intim beröring med missionen. Han var från början med om grundläggningen av det bekanta Shansi-universitetet (uppfört av medel, som den kinesiska regeringen efter boxaroroligheterna ville utbetala som skadeersättning till de protestantiska missionärerna, men som dessa för sin personliga del ej ville ta emot; de föreslogo i stället, att pengarna skulle användas till upprättande av en högskola) och fick på nära håll iakttaga de missionärer, som voro högskolans »egentliga byggmästare». Och av deras »brinnande entusiasm och offervillighet» har han de allra bästa intryck. Intressant är ock att höra författarens omdöme om de *svenska* missionärerna: »Det gläder mig att kunna konstatera, att bland de svenska missionärerna härute en verkligt human och kamratlik anda synes råda. Skilda meningar och motsatta viljor kanske även där existera, men samvaron präglas bland dem av en viss sund, godlynt humor, som jämnar vägen för ett gott samförstånd. Och svenskarna *arbeta!* Det är liv och rörelse på deras stationer. Det är ett

springande ut och in och ett slående i dörren dagen lång! Hemmets frid uppoftas för att ge kinesiska besökare privilegiet att deltaga i deras förädlade hemliv.»

»Göra missionärerna rätt för sig härute?» frågar författaren till sist. Och han framhåller i sitt svar bl. a. följande. »Här är icke platsen att diskutera förtjänsterna hos den kristna religionen, men det torde vara svårt att förneka, att Europas och Amerikas civilisation är byggd på kristendomen som grundval och att de *praktiska* resultatena därav äro oerhört överlägsna det surrogat av kultur, som finnes i Kina. Förfädersdyrkan och konfucianism ha i årtusenden varit kärnan i Kinas religiösa liv... men dess läror ha icke resulterat i folkmassornas upplysning eller utrotandet av den svåra vidskepelse, som lett till så många blodsdåd och förvecklingar. Kontakten med den västerländska civilisationen har på några årtionden uppammat *det nya Kina* och lett till den nuvarande revolutionen med dess rika löften, och denna livgivande västerländska civilisation är grundad på den kristna religionen och intet annat. Missionärerna ha varit pionjärerna i upplysningsarbetet. De hava byggt kyrkor, skolor, sjukhus och apotek, de hava utrotat vidskepelse, de hava offrat sina liv — ibland under den gräsligaste tortyr — för spridandet av upplysning, de hava vunnit folkets hjärtan genom att bota sjuka och trösta änkor och faderlösa, de hava kastat »den lilla vita stenen» i den stinkande pölen av kinesiskt barbari och hedendom. *Kinas uppvaknande är deras belöning.*

Regelbundet offrande.

I föregående nummer av denna tidning gjorde en gammal missionsvän åtskilliga reflexioner, ställda till Svenska Missionsförbundets vänner, angående ett regelbundet offrande till mis-

sionen. Vikten av denna sak kan ej med nog kraft framhållas. En liten, bestämd gåva, offrad på bestämda tider, behöver ej kännas tillnärmelsevis så ansträngande som en större gåva, given

vid ett enstaka tillfälle, och ändå blir resultatet av de små regelbundna gåvorna, samlade till ett, i de flesta fall vida större än av de vid särskilda tillfällen givna större gåvorna.

Detta är något, som borde allmänt behjärtas i närvarande tid, då vårt ansvar inför missionens krav är större än någonsin.

En av våra missionsvänner har med anledning av de nämnda reflexionerna i föregående nummer sänt oss följande skrivelse:

Till Svenska Missionsförbundets vänner!

I n:r 3 av Missionsförbundet har »En ringa förbundsmedlem» framlagt ett par förslag, som äro tankvärda. Undertecknad, som visserligen ej är medlem av Missionsförbundet men av S. M. U. och som älskar dess verksamhet, har praktiserat följande sätt. Inför Herren har jag beslutit offra i »Ungdomens Hednamissions» sparbösssa 1 kr. i veckan eller 2 % av min veckoinkomst. Dessutom ha alla mina småtingar var sin bössa, och de tävla med varandra att offra, då de få en slant. Den minste är ivrigast. Tänk om varje medlem offrade 2 % av sin veckoinkomst! Om vi räkna medelinkomsten till 20 kr. pr vecka, skulle det med 100,000 förbundsmedlemmar bli omkring 2,000,000 kronor pr år i missionskassan av endast sparbössemedel. Tänk vilken rik välsignelse för oss och för missionen! Men kanske någon invänder: »Alla ha ju icke råd att offra 2 %, ty den inre missionen kräver mycket.» Detta är sant, men vi ha 8 % kvar av tionden. Vid förra årets

slut sade jag till min hustru: »Gud har i år välsignat oss så, att vi ej behövt anlita läkare. Tänk, om sjukdom inträffat, då hade kanske mycket mera än dessa 2 % gått åt. Då nu Gud är så god mot oss, böra vi väl vara tacksamma både med ord och gärning.» — Paulus säger: »Jag står i skuld o. s. v.» Må vi, bröder och systrar, betala våra skulder! Gud skall rikligen välsigna oss. Mig och min familj har Gud hitintills välsignat, ej för gärningars skull, utan av sin stora kärlek. Ett systematiskt givande har stor välsignelse med sig, säga erfarna män.

En ringa vän av Missionsförbundet.

En annan missionsvän skriver:

*Till Redaktionen av Missionsförbundet,
Stockholm.*

I n:r 3 av Missionsförbundet står omtalat en gammal missionsväns reflexioner om insamlande av missionsmedel. De sätt han föreslagit för att samla i sparbössan är nog bra för dem, som vilja följa dem.

För min ringa del skulle jag ändå vilja rekommendera ett annat sätt. Och det är, att varje medlem av Missionsförbundet samvetsgrannt lade i sparbössan ett öre för varje kronas inkomst. Säkerligen skulle det bli en stor summa för året. Om någon ville giva mera, så hade han välsignelse därefter. Läs Mal. 3: 10. Gud står nog vid sina löften. Sättet att giva blir ju dock under alla förhållanden något olika bland 100,000 medlemmar.

W.

Den som är trogen i det minsta, han är ock trogen i mycket. Luk. 16: 10.

Den som sår sparsamt, han skall ock skörda sparsamt, och den som sår med välsignelse, han skall ock skörda med välsignelse. 2 Kor. 9: 6.

Söndagsskolbarnens avdelning.

Farbror Börrisson berättar.

XV.

Kära unga vänner!

Stor vare eder frid!

Det var i byn Manzau vi slutade vår förra berättelse. Här övernattade vi och samlade folket och undervisade det både på aftonen och morgonen. Hövdingen bjöd oss att bo i sitt bästa hus och sopade det själv, så att det skulle bli riktigt gjort. Till mat gav han oss jordnötter, pisang och ett höns, som vi själva fingo tillreda. Han hade ett litet förråd av kolanötter nedgrävda i jorden, som han nu grävde upp och delade ut åt mina följeslagare. Själv ville jag ej ha något, ty nötterna äro ganska beska. Infödingarne äro mycket förtjusta i dem. De mätta ej, ty man kan ej äta mycket av dem, men de pigga upp.

Vi fortsätta. Vid de sista husen i byn sågo vi spår — stora och små — av boskap. »Vad, ha de kor här?» frågade jag. »Nej», sades det, »det är bufflar, som varit här i natt för att se på vår vite lärare.» — Vi skrattade alla åt det kvicka infallet. Men på den breda, nyhackade stigen, vi nu följde, räknade vi mer än tio nya spår, som först gingo till byn och sedan tillbaka igen samma väg till en liten vacker insjö, som låg speglade klar mellan grönskande kullar. Det såg verkligen ut, som om gamle buffelfar med sin familj för en stund lämnat sitt idylliska hemvist för att betrakta det underliga, att en vit man kom till dessa trakter.

Vägen bär ned i en dal, beväxt med gammal urskog. Men där visas dock märken efter gamla byplatser. — Se, där vid ett stort träd står en lång, naken inföding och skrattar så brett, att båda tandraderna riktigt lysa i skumrasket. En annan står gömd bakom hans rygg.

Kanske hoppas de att få ett lätt byte nu? — Men nej, den länge står med händerna fulla av ägg, en gåva till mig.

»Hur kan du känna mig?» frågade jag.

»Jag har varit vid Kinkenge och köpt knivar, och då lärde du oss goda ord, som jag sedan ej kunnat glömma. Vidare ha dina utsända lärjungar förkunnat goda budskap för oss, då de gått här fram», sade han och såg ännu gladare ut.

»Var har ni det övriga folket?»

»Ack, 'tata', de flesta äro döda, och våra kvinnor och barn — en gest med handen — äro där borta, men våga ej se dig, ty en vit man ser mycket farlig ut i deras ögon.»

Min blick följde hans anvisning, och se, därborta bland slingerväxter och lövverk upptäckte jag flera par tindrande ögon, vilka påminde om den skrämde antilopens. Jag ville ej taga ett steg åt det hållet för att ej skrämma bort dem, utan vi satte oss ned en stund här i lövvalvens gömma, och jag förkunnade en del av Guds härliga frälsningsråd för dessa urskogens innebyggare.

Sedan vi lämnat skogen, fortsatte vi vår väg norrut över backar och slätter, tills vi träffade på floden Ludima, där den gör en stor båge från sydost till nordväst. Vi gingo över på en mycket dålig s. k. »korgbro», hopflätad av några slingor med ett par smala trädstammar i mitten att trampa på. Nu var allt ganska murket, men det höll nätt och jämt ihop, så att vi lyckligt kommo över.

På andra sidan bor en »landshövding» över det distriktet. Hans by heter Yidi. Hans ämbete är att driva in skatten i byarna på sitt område

och överlämna den åt de franska myndigheterna. Han hade byggt ett »palats» — ett litet lerhus — för de franska ämbetsmännen att bo i, då de komma för att uppbära skatten. Nu var dock taket trasigt och »palatset» höll på att falla ner. Endast ett par gräshyddor lågo därintill.

Hövdingen själv bor i en annan liten by av gräshyddor ett stycke därifrån, och folket bor i smågrupper för att vara bland sina fält och kunna skydda dem mot elefanter, bufflar och andra vilda djur, som det är överflöd på i dessa trakter.

Sedan vi samlats till en bönestund, erbjöd hövdingen sig att flytta ihop alla byarna till en enda stor by, om jag ville lova att stationera en lärare där, ty de hade stort behov att bliva undervisade. Jag kunde dock nu ej mer än lova att ha dem i minne. Ehuru vi ha en stor lärarekår, räcker den dock ej till. Men framdeles skola de få.

Vi fortsatte vidare en dagsresa norrut och kommo så till franska statens station Buku Songo. Stationen ligger inkilad mellan höga berg i en sumpig trakt, där Ludimafloden börjar, med träsk runt omkring. Det var den otrevligaste plats för station, som jag någonsin sett. Men det finns kopparmalm bland stenrösena i dalen, och den tänka fransmännen bearbeta. Folket hade nästan dött ut häromkring till följd av tsetseflugor och mygg, som förekomma i massor. Flugorna åstadkomma sovsjukan och myggen malariefeber. Nu hade byarne i de omgivande trakterna fått befallning att flytta dit. Naturligtvis komma även de att dö ut.

Nu bor här en fransk officer med

sin fru. Det är förfärligt ödsligt att bo så där och ej ha annat att göra än att pressa ut skatt av dessa fattiga infödingar, som, om de ej kunna betala, få gå i häkte. Jag var mycket välkommen, fast vi aldrig sett varandra förut. Då frun klagade över enformigheten, menade jag, att hon borde göra som våra kvinnliga missionärer, samla kvinnor och barn och försöka att lära dem något. »Ja», sade hon, »det går väl an för Er, som ha något att ge folket. Vår uppgift är endast att taga det lilla de kunna skrapa ihop.»

Mitt egentliga ärende var att underhandla om myndigheternas medgivande åt oss att få upprätta kateketskolor och stationera lärare i byarna. Fransmännen ha nämligen en lag för sina kolonier, att om skolor skola hållas, så skall det läras franska i dem. I Belgiska Kongo ha vi utan hinder fått undervisa folket på dess eget språk. Skolarbetet i Franska Kongo möter därför mycket större hinder.

Nu förklarade dock denne officer, att han med största nöje skulle se våra lärare komma och slå sig ned i byarna för att undervisa folket. Men han hade en kommandant över sig, som bodde vid nedre Ludima, och han skulle fråga honom.

Emedan jag ville lära känna hela Ludima-landet, beslöt jag mig för att gå och hälsa på även denne. Men nu få vi dock sluta detta brev och sända våra hälsningar hem.

Vi må ganska bra, Gud vare lov.

Kinkenge den 28 nov. 1913.

Elin och C. N. Börrisson.

Visa vår tidning för vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera på densamma.